

Sygnatura akt VI Ka 787/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **28 stycznia 2020** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący sędzia Dariusz Prażmowski

Sędziowie Kazimierz Cieślikowski

del. Piotr Pawlik

Protokolant Dominika Koza

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2020 r.

przy udziale Jolanty Szczepanik Prokuratora Prokuratury Okręgowej w K.

sprawy **R. B.** ur. (...) w G.

syna S. i B.

oskarżonego z art. 56 § 1 kks i art. 62 § 2 kks w zw. z art. 7 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks w zw. z art. 37 § 1 pkt 1 i 2 kks w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 5 czerwca 2019 r. sygnatura akt III K 448/17

na mocy art. 437 k.p.k., art. 438 k.p.k., art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 k.k.s.

1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) z opisu czynu eliminuje stwierdzenie, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu,

b) ustala, iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyczerpuje znamiona art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k.s. i art. 7 § 1 k.k.s. zaś podstawą wymiaru kary oskarżonemu jest przepis art. 62 § 2 k.k.s. przy zast. art. 7 § 2 k.k.s.;

2) w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w postępowaniu odwoławczym w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 320 zł (trzysta dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 787/19

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1.CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.1.Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 5 czerwca 2019 r. sygnatura akt III K 448/17

0.1.Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.1.Granice zaskarżenia

0.0.1.Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<i>o.o.1.Podniesione zarzuty</i>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

0.1.Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

1.Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1.Ustalenie faktów

0.0.1.Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
0.0.1.Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

0.1.Ocena dowodów

0.0.1.Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
--	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

0.0.1.Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

1.STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	Obraza przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia a to naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. przez wydanie wyroku skazującego mimo przedawnienia karalności zarzucanego czynu z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Zarzut został błędnie sformułowany bowiem w istocie skarżący wskazuje na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bo taka jest konsekwencja zaistnienia okoliczności wyłączającej		

postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Zarzut jest niezasadny bowiem w istocie nie nastąpiło zaistnienie okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Czyn zarzucany oskarżonemu został popełniony w okresie od stycznia 2004 r. do listopada 2006 r.

Czyn z art. 56 § 1 k.k.s. jest zagrożony karą grzywny do 720 stawek dziennych zaś czyn z art. 62 § 2 k.k.s. jest zagrożony karą do 1 roku pozbawienia wolności. Oznacza to iż przedawnienie czynu z art. 56 § 1 k.k.s. wynosi 5 lat (art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s.) zaś przedawnienie czynu z art. art. 62 § 2 k.k.s. wynosi 10 lat (art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s.). Zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s. jeżeli w okresie wskazanym w przepisie art. 44 § 1 k.k.s. wszczęto postępowania przeciwko sprawcy następuje wydłużenie okresu przedawnienia o odpowiednio 5 lub 10 lat.

Pierwsze przesłuchanie oskarżonego miało miejsce 3.07.2008 r. a więc nastąpiło przedłużenie okresu przedawnienia zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s. Kolejno w dniu 20.09.2016 r. nastąpiło kolejne przesłuchanie w trakcie którego ogłoszono oskarżonemu zmodyfikowany zarzut. Zatem zważywszy nawet na początkowo określony czasookres czynu - do września 2006 r. - to zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami nawet w tym hipotetycznym przypadku przedawnienie mogłoby nastąpić najwcześniej z końcem września 2016 r., zaś przed tym terminem został ogłoszony oskarżonemu zmodyfikowany zarzut który w istocie spowodował, iż

<p>przedawnienie nastąpić mogło dopiero w listopadzie 2026 r.</p> <p>Błędne jest przyjęcie w apelacji jakoby przedawnienie nastąpiło w dniu 19 września 2016 r. który to termin ma wynikać tylko z faktu ogłoszenia w dniu następnym zmodyfikowanego zarzutu. Postępowanie w zakresie ustalenia przedawnienia najpierw prowadzi się w zakresie ustalenia dat granicznych a dopiero w następnej kolejności porównuje się je z datami ogłoszenia postanowień o przedstawieniu zarzutów, nie zaś odwrotnie.</p> <p>Stwierdzić zatem należy, iż nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bowiem nie nastąpiło przedawnienie karalności we wskazanym w apelacji dniu 19.09.2016 r.</p>		
Wniosek		
zmiana wyroku przez uniewinnienie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Nie wystąpiło naruszenie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bowiem nie nastąpiło przedawnienie karalności we wskazanym w apelacji dniu 19.09.2016 r.		
3.2.	Obraza prawa materialnego, a to naruszenie art. 44 § 1 pkt 1 i 2 oraz	# zasadny

	<p>§ 3 i 5 k.k.s. przez wydanie wyroku skazującego mimo upływu z dniem 19 września 2016 r. 10 letniego terminu przedawnienia karalności gdy w dniu 20 września 2016 r. zostało wszczęte postępowanie skoro wtedy dopiero ogłoszono zarzut z art. 56 § 1 k.k.s.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut jest błędnie sformułowany. W orzecznictwie Sądu Najwyższego i piśmiennictwie konsekwentnie podkreśla się, iż obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych.</p> <p>W istocie skarżący wskazuje na zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bowiem taka jest konsekwencja zaistnienia okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. co wynikać ma z naruszenia art. 44 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 5 k.k.s.</p> <p>Zarzut jest niezasadny bowiem w istocie nie nastąpiło zaistnienie okoliczności wyłączającej postępowanie określonej w art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.</p> <p>Czyn zarzucany oskarżonemu został popełniony w okresie od stycznia 2004 r. do listopada 2006 r.</p> <p>Czyn z art. 56 § 1 k.k.s. jest zagrożony karą grzywny do 720 stawek dziennych zaś czyn z art. 62 § 2 k.k.s. jest zagrożony karą do 1 roku pozbawienia wolności. Oznacza to iż przedawnienie czynu z art. 56</p>		

§ 1 k.k.s. wynosi 5 lat (art. 44 § 1 pkt 1 k.k.s.) zaś przedawnienie czynu z art. 62 § 2 k.k.s. wynosi 10 lat (art. 44 § 1 pkt 2 k.k.s.). Zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s. jeżeli w okresie wskazanym w przepisie art. 44 § 1 k.k.s. wszczęto postępowania przeciwko sprawcy następuje wydłużenie okresu przedawnienia o odpowiednio 5 lub 10 lat.

Pierwsze przesłuchanie oskarżonego miało miejsce 3.07.2008 r. a więc nastąpiło przedłużenie okresu przedawnienia zgodnie z art. 44 § 5 k.k.s. Kolejno w dniu 20.09.2016 r. nastąpiło kolejne przesłuchanie w trakcie którego ogłoszono oskarżonemu zmodyfikowany zarzut. Zatem zważywszy nawet na początkowo określony czasookres czynu - do września 2006 r. - to zgodnie ze wskazanymi wyżej przepisami nawet w tym hipotetycznym przypadku przedawnienie mogłoby nastąpić z końcem września 2016 r., zaś przed tym terminem został ogłoszony oskarżonemu zmodyfikowany zarzut który w istocie spowodował, iż przedawnienie nastąpić mogło dopiero w listopadzie 2026 r.

Błędne jest przyjęcie w apelacji jakoby przedawnienie nastąpiło w dniu 19 września 2016 r. który to termin ma wynikać tylko z faktu ogłoszenia w dniu następnym zmodyfikowanego zarzutu. Postępowanie w zakresie ustalenia przedawnienia najpierw prowadzi się w zakres ustalenia dat granicznych a dopiero w następnej kolejności porównuje się je z datami ogłoszenia postanowień o przedstawieniu zarzutów, nie zaś odwrotnie.

<p>Stwierdzić zatem należy iż nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bowiem nie nastąpiło przedawnienie karalności we wskazanym w apelacji dniu 19.09.2016 r.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana wyroku przez uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Nie wystąpiło naruszenie art. 44 § 1 pkt 1 i 2 oraz § 5 k.k.s. i nie wystąpiła bezwzględna przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. bowiem nie nastąpiło przedawnienie karalności we wskazanym w apelacji dniu 19.09.2016 r.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Obraza przepisów postępowania która miała wpływ na treść orzeczenia a to:</p> <p>- art. 5 § 2 k.p.k. przez rozstrzygnięcie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego przez przyjęcie jego sprawstwa przypisanego mu czynu,</p> <p>- art. 5 § 2 k.p.k. przez wykluczenie wersji zdarzeń zakładającej brak sprawstwa oskarżonego przez błędną ocenę zeznań świadków: T. B. wskazującego że faktury był wystawiane na rzeczy dostarczone i niedostarczone, R. S. (1) wskazującego że nie wie czy oskarżony miał świadomość że</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>towar przywieziony nie jest własnością (...),</p> <p>- art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez błędną ocenę dowodów,</p> <p>- art. 113 § 1 k.k.s. w związku z art. 8 § 1 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. przez oparcie się na decyzjach wymiarowych przy pominięciu dokumentów z akt postępowań i zeznań świadków w zakresie wskazującym na okoliczności zwalniające oskarżonego od odpowiedzialności karnej,</p> <p>- art. 424 k.p.k. przez zbiorcze powołanie dowodów.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Swobodna ocena dowodów jest jedną z naczelných zasad prawa procesowego, u podstaw której leży zasada prawdy materialnej, a swobodna ocena dowodów nakazuje, aby Sąd oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego w sprawie na podstawie wewnętrznego przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego. Należy pamiętać, że „dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób odmienny od oczekiwań stron procesowych nie stanowi naruszenia przepisów art. 7 i 410 k.p.k.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2014 r., sygn. II KK 17/14).</p> <p>Sąd I instancji wskazał jakie dowody miał na uwadze przy ustaleniach faktycznych.</p>		

Faktycznie konkretne ustalenia faktyczne znajdują oparcie we właściwe zgromadzonym i ocenionym materiale dowodowym.

Błędne jest oczekiwanie skarżącego, iż orzeczenie zostanie oparte wyłącznie na najkorzystniejszych dla oskarżonego zeznaniach świadków złożonych na rozprawie po wielu latach od zdarzenia, podczas gdy ci sami świadkowie ewidentnie wskazywali we wcześniejszych zeznaniach na świadomość oskarżonego co do całego procederu. Świadek T. B. wskazywał wprost, iż oskarżony miał świadomość co do faktur (karta 1016-1017), wskazując w innym miejscu że oskarżony zgłaszała kwotę faktury jakiej potrzebował (karta 1076). Nie sposób zatem uznać iż oskarżony nie miał świadomości co do wystawianych faktur, tym bardziej iż takie same treści zawierają poprzednio złożone przez R. S. (2) zeznania. Zeznania te świadkowej potwierdzili w trakcie przesłuchania na rozprawie zatem nie sposób opierać się tylko na szczątkowych treściach zawartych na rozprawie, skoro treść początkowych przesłuchań jest szczegółowa, wewnętrznie spójna, nadto zeznania poszczególnych świadków wzajemnie się potwierdzały.

Sąd wskazał, iż uznał za wiarygodne zeznania B. D., T. B. i R. S. (1), bowiem świadkowie dokładnie opisali, jak przebiegał proceder wystawiania nieprawdziwych faktur VAT. Nie ukrywali przy tym swojej roli w tym procederze, jednocześnie zgodnie wskazali osobę R. B., jako osoby uczestniczącej w wystawianiu fałszywych faktur VAT.

Nie jest to jednak dowolna ocena dowodów, bowiem Sąd wskazał z

jakich powodów tak ocenił zeznania świadków i dlaczego wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane za niewiarygodne, wskazując iż są one sprzeczne z pozostałymi dowodami. Wyrok został oparty na właściwie zebranych i ocenionych materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków, jest logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Nie było również błędnym oparcie się na decyzjach instytucji skarbowych które zapadły wobec oskarżonego, zaś sam skarżący nie wskazuje zresztą dlaczego miałyby być to postępowanie błędne, bowiem sam fakt powoływania się na dokumenty które miałyby wedle skarżącego móc prowadzić do zakwestionowania w jego ocenie zapadłych decyzji nie jest zasadne, skoro dokumenty te były przedstawiane w trakcie postępowań prowadzących do wydania decyzji które stały się podstawą określenia należności podatkowych.

Wniosek

zmiana wyroku przez uniewinnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Przeprowadzona kontrola postępowania nie dała podstaw do stwierdzenia wadliwości ustaleń

faktycznych oraz błędnej oceny dowodów.		
3.4.	Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przypisaniu oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 62 § 2 k.k.s. i art. 56 § 1 k.k.s. mimo braku strony podmiotowej, zaś faktury dokumentowały przeprowadzone w rzeczywistości zdarzenia gospodarcze.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku byłby zaś słuszny jedynie wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł wyrok swój na faktach nie znajdujących potwierdzenia w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego albo też z prawidłowo ustalonych faktów tych wyprowadziłby wnioski niezgodne z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy lub doświadczenia życiowego.</p> <p>Ponadto w zakresie ustaleń faktycznych i oceny dowodów podkreślić trzeba, że zasada tłumaczenia wątpliwości na korzyść obwinionego nie polega na obowiązku automatycznego wyboru najkorzystniejszej wersji wynikającej z wyjaśnień i zeznań o niejednakowej treści. Zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku nie może zaś sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5</p>		

czerwca 1992 r., sygn. II AKr 116/92 - KZS 1992/3-9/129).

Sąd Okręgowy analizując sposób rozumowania i wnioskowania Sądu I instancji zaprezentowany w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku nie znalazł podstaw do kwestionowania oceny i analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w pełni je podzielił. Sąd I instancji poczynił właściwe ustalenia faktyczne w oparciu o właściwie zgromadzony materiał dowodowy. Ocena dowodów zaprezentowana przez Sąd Rejonowy nie jest w żadnym razie dowolną, lecz przeciwnie jest obiektywna i bezstronna, w trakcie której nie przekroczono granic swobodnej oceny dowodów jak i logicznego rozumowania.

Reasumując stwierdzić należy, że Sąd pierwszej instancji uchybień wskazanych w środku odwoławczym przy rozpoznawaniu przedmiotowej sprawy nie dopuścił się, a poczynione ustalenia faktyczne ocenić należy jako trafne, zważywszy, że oparty został na właściwie zebranych i ocenionych materiale dowodowym, przy czym tok rozumowania Sądu I instancji w zakresie oceny dowodów, a szczególnie treści złożonych zeznań świadków, jest logiczny i w żadnym razie nie nosi cech dowolności.

Wniosek

zmiana wyroku przez uniewinnienie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Przeprowadzona kontrola postępowania nie dała podstaw do stwierdzenia wadliwości ustaleń faktycznych oraz błędnej oceny dowodów.	

1.OKOLICZNOŚCI	PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	Wyeliminowanie art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>Zasza konieczność zmiany zaskarżonego wyroku z powodu okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.</p> <p>Sąd błędnie przyjął, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu.</p> <p>Przyjmuje się, że przepis art. 37 § 1 pkt 2 k.k.s. wymaga do zrealizowania znamienia stałego źródła dochodu, by sprawca popełnił co najmniej dwa przestępstwa skarbowe. Nie ma przy tym znaczenia prawnego, że sprawcy przypisano czyn ciągły, bo jest to nadal tylko jedno przestępstwo. Pogląd ten jest powszechnie przyjmowany w orzecznictwie sądów apelacyjnych (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 28 czerwca 2018 r. sygnatura II AKa 49/18, KZS 2018/11/41).</p>	
4.2.	Wyeliminowanie art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s.
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Podobnie zaistniała konieczność zmiany wyroku w zakresie przesłanki z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. bowiem nadzwyczajne obostrzenie kary jest możliwe tylko gdy sprawca spowoduje uszczuplenie należności publicznoprawnej. Oskarżonemu jednakże zarzucono	

<p>jedynie, iż ujął faktury w deklaracjach VAT-7 za okres od stycznia 2004 r. do listopada 2006 r, podając nieprawdę, co do wysokości podatku naliczonego skutkujące narażeniem na uszczuplenie podatku od dochodów i usług. Taki sam opis czynu przyjęto w zaskarżonym wyroku. Wyrok ten został jednakże zaskarżony wyłącznie na korzyść oskarżonego zatem nie była możliwa zmiana wyroku i przyjęcie ustaleń faktycznych dotyczących spowodowania przez niego uszczuplenia podatku VAT. Brak zatem było możliwości zastosowania art. 37 § 1 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 38 § 2 pkt 1 k.k.s.</p>	
<p>1.ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>o.1.Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>punkt 2 wyroku - utrzymanie wyroku poza omówioną poniżej zmianą</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Przeprowadzona kontrola postępowania nie dała podstaw do stwierdzenia wadliwości ustaleń faktycznych oraz błędnej oceny dowodów, zatem prawidłowe było przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu z art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k.s. i art. 71 § 1 k.k.s.</p>	
<p>o.1.Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>Sąd zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:</p> <p>a) z opisu czynu wyeliminował stwierdzenie, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu,</p> <p>b) ustalił, iż czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 wyczerpuje znamiona art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. przy zast. art. 6 § 2 k.k. s i art. 71 § 1 k.k.s. zaś podstawą</p>	

wymiaru kary oskarżonemu jest przepis art. 62 § 2 k.k.s. przy zast art. 7 § 2 k.k.s.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Sąd błędnie przyjął, iż oskarżony uczynił sobie z popełnienia przestępstwa skarbowego stałe źródło dochodu, nadto błędnie przyjęto zaistnienie przesłanki z art. 37 § 1 pkt 1 k.k.s. (omówiono wyżej punkty 4.1 oraz 4.2).	

0.1.Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.1.Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

0.0.1.Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
0.1.Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
1.Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
punkt 3	O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k., który stanowi iż w razie nieuwzględnienia apelacji koszty procesu za postępowania odwoławcze ponosi na ogólnych zasadach ten, kto wniósł środek odwoławczy.

1.PODPIS

0.1.Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 5 czerwca 2019 r. sygnatura akt III K 448/17 w całości
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana